

Marion van de Coolwijk

Meiden zijn gek...
op shoppen

δ

Hoofdstuk 1

‘Saartje! Wakker worden!’

Een deur knalde dicht en Saartje knipperde met haar ogen.

Wie schreeuwde daar zo?

Slaperig keek ze op haar wekker die op het nachtkastje naast haar bed stond. Met een ruk vloog ze overeind.

‘Acht uur? Maar...’

Het dekbed gleed weg en Saartje zwaaide haar benen opzij.

Met een noodvaart rende ze haar kamer uit in de richting van de badkamer. ‘Had je me niet eerder wakker kunnen maken?’ riep ze boos terwijl ze een handdoek van het rek griste.

Zonder een antwoord af te wachten, knalde ze de badkamerdeur dicht en draaide de kranen open. Haar shirt smet ze in de hoek van de badkamer.

Ongeduldig wachtte ze tot het water de juiste warmte had.

Ze had een hekel aan een te hete of te koude douche.

Saartje hield haar hand onder de

waterstralen en schudde haar hoofd. Ze had geen tijd voor een lekkere douche. Ze had zich verslapen. Voor de derde keer deze week. Met samengeknepen ogen en gebalde vuisten stapte ze onder de douche. Ze rilde, maar zette door.

Dertig seconden later draaide ze de kranen dicht en droogde zich af. Ze sprintte terug naar haar kamer. Zonder na te denken griste ze haar broek van haar bureaustoel. Uit haar kast trok ze een schoon shirt. Even later stormde ze aangekleed en wel naar beneden.

Haar moeder stond met haar jas aan bij de deur. ‘Ik moet gaan.

Waar bleef je nou? Ik heb je al een uur geleden geroepen.’

‘Sorry.’ Saartje hijgde en ze wurmde haar rode krullenbos in een elastiekje. ‘Weer in slaap gevallen.’ Ze keek verbaasd naar de lege keukentafel. ‘Heb je al afgeruimd?’

‘Ik ben rond zessen thuis vanavond,’ ging haar moeder onverstoorbaar verder. ‘Papa heeft vanavond een vergadering.

Zal ik vanavond een salade voor ons meenemen?’

Saartje knikte en trok de koelkast open. ‘Ja, ja... is goed.’

Haar moeder knikte. ‘O ja, ik heb net alles opgeruimd hier. Ik wil graag dat het netjes blijft vandaag.

Geen visite mee tussen de middag, graag.’ Saartje draaide zich om. ‘Mag ik nu nog wel wat eten? Of is dat ook verboden?’

Haar ogen schoten vuur.

Haar moeder gaf een kushand en verdween. Saartje hoorde sleutels rinkelen en de voordeur dichtvallen. ‘Jij ook een fijne dag!’

mompelde ze, terwijl ze een boterham uit de broodzak trok.

Ze schonk een glas melk in en pakte een plak kaas die ze op de boterham legde. Met haar voet duwde ze de koelkast dicht en propde haar ontbijt naar binnen.

De wijzers van de klok wezen het begin van de schooltijd aan.

Na een snelle tandenpoetsbeurt pakte ze haar sleutels en trok haar jas aan. Meester Kas zou het vast niet wéér door de vingers zien als ze voor de derde keer deze week te laat kwam.

Snel keek ze achterom. Was ze niet iets vergeten?

Maar ze kon niets bedenken en trok de voordeur achter zich dicht.

Haar fiets stond tegen de schuur aan. Die had ze gistermiddag niet binnengezet. Meteen wist ze weer waarom

en ze schaamde zich op eens een beetje. Ze herinnerde zich alles nog tot in detail. Haar hand gleed in haar broekzak.

De ring zat er nog. Ze aarzelde, maar kon de verleiding niet weerstaan. Voorzichtig haalde ze de ring uit haar broekzak en schoof hem om haar vinger. Hij paste precies.

Saartje glimlachte. Wat zouden de meiden op school opkijken.

Terwijl ze de straat uit fietste, kon ze haar ogen niet van de ring afhouden. Wat was hij mooi! Zilver, met kleine, donkere ingegraveerde lijnen. In het midden zat een blauw glimmend steentje. Een soort diamant.

Saartje spreidde haar vingers, zodat de ring nog mooier uitkwam.

Schaamte en geluk gingen tegelijkertijd door haar heen. Ze wist dat ze fout was geweest toen ze de ring gisteren stiekem had meegenomen uit die winkel, maar het voelde zo goed om hem aan haar vinger te zien. Vorige keer, toen ze dat bruine sjaaltje zonder te betalen had meegenomen van die marktkraam, had ook niemand haar betrappt. Het ging zo makkelijk.

Het was toch gewoon dom van die mensen dat ze niet beter opletten? En dat ene sjaaltje... wat kostte dat nou?

Ook dit keer had ze zich verbaasd over het gemak waarmee ze de ring kon meenemen. Het meisje uit de winkel was druk bezig geweest met een andere klant en Saartje kon de ring zomaar uit de vitrine pakken en aan haar vinger schuiven.

Het winkelmeisje had haar vriendelijk aangekeken en Saartje had bewonderend staan kijken naar het sieraad.

‘Mooi, hè?’ had het winkelmeisje gezegd en Saartje had geknikt.

Terwijl Saartje de ring van alle kanten had bekeken, was het winkelmeisje met een andere klant mee gelopen en uit het zicht verdwenen. Er was verder niemand in de winkel aanwezig geweest.

Zonder erbij na te denken was Saartje met de ring aan haar vinger de winkel uit gelopen. Stom natuurlijk, want voor hetzelfde geld was er een alarm gegaan. Maar wonder boven wonder had ze ongestoord naar buiten kunnen lopen.

Zonder nog om te kijken was ze tussen het winkelende publiek verdwenen. De eerste minuut had ze haar hart in haar keel voelen bonken. Dit was geen sjaaltje van twee euro. Deze ring was behoorlijk duur. Ze had zo iets nooit van haar zakgeld kunnen kopen. Haar hele lichaam was gespannen

en haar bloed stroomde als een kolken de rivier door haar aderen. Tjonge, wat een kick was dat geweest! De mensenmassa op straat was langs haar heen gegolfd. Ze had geen gezichten gezien, geen details, alleen maar schimmen. Schimmen die haar moesten verbergen. Ieder moment had ze een alarmsignaal verwacht.

Het kon toch niet zo zijn dat ze haar lieten gaan?

Met snelle passen was ze naar de tram gelopen die net aan kwam rijden en was ingestapt. Toen ze de halte achter zich had zien verdwijnen, kon ze pas rustig ademhalen. Pas toen had ze beseft wat ze had gedaan. Twee haltes verder was ze uitgestapt en via een gracht was ze teruggelopen naar haar fiets.

Met de ring nog steeds aan haar vinger was ze naar huis gefietst. Toen ze haar fiets thuis tegen de schuur had gezet en ze haar ouders door het raam in de kamer had zien zitten, realiseerde ze

zich dat ze nu een dief was. Ze had zonder te betalen iets uit een winkel meegenomen. Voordat ze naar binnen was gestapt, had ze de ring in haar broekzak gestopt.

Saartje trapte stevig door. Het was allemaal zo snel gegaan. Ze klemde haar hand om het stuur. Natuurlijk zou de ring opvallen als ze hem bleef dragen. Ze moest een goede smoes bedenken. Als haar ouders er achter kwamen dat ze iets had gestolen... Saartje haalde diep adem. Ze had de hele dag de tijd om een smoes voor te bereiden. Dat moest lukken.

Meester Kas was inderdaad niet blij dat Saartje te laat kwam en gaf haar zwijgend haar rekenboek.

Stilletjes schoof ze op haar stoel en sloeg haar boek open.

Haar vriendinnen waren ijverig aan het werk.

‘Waar bleef je nou?’ siste Nikki. ‘Je zou helpen.’ Saartje schrok.

Helemaal vergeten. Ze hadden gisteren afgesproken om iets eerder op school te zijn om de gymles voor te bereiden.

Meester Kas gaf elke maand een groepje kinderen uit de klas de opdracht om een gymles te bedenken en te geven.

Dat was hartstikke leuk en dit keer waren Janine, Nikki,

Valerie en Saartje aan de beurt.

‘Sorry,’ fluisterde Saartje. ‘Helemaal vergeten. Hebben jullie iets?’

‘Ja,’ zei Janine zacht. ‘Iets met apenkooien, maar jij had een leuk balspel zei je.’

Saartje knikte. ‘Ik vertel het straks wel, goed?’

‘Dames!’

De stem van meester Kas doorbrak de rust in de klas.

‘Gaan we aan het werk?’ Saartje pakte haar rekenschrift en pen.

Zie je wel dat ze vanochtend iets vergeten was?

Terwijl haar pen over het papier gleed en ze de getallen opschreef, wiebelde de ring aan haar vinger heen en weer.

Het leidde haar af.

Ook Janine had de ring gezien. Ze tikte met haar pen tegen de blauwe steen en keek Saartje vragend aan.

Saartje keek over haar schouder naar de meester, die iets zat te lezen. ‘Straks... in de pauze,’ fluisterde ze.

Nu keken ook Valerie en Nikki op. Janine tikte nog een keer

op de ring en maakte een kusbeweging. Saartje voelde haar wangen rood worden. Haar vriendinnen dachten dat ze de ring had gekregen van een jongen. Snel sloeg ze haar ogen neer. Haar gedachten gingen razendsnel. Dat was het! Waarom niet? Janine had verking met Niels. Zij had een ring van hem aan haar vinger. Een ring duidde op een vriendje... Wat Janine kon, kon zij ook!

Saartje knikte en glimlachte, waarop haar vriendinnen onrustig heen en weer begonnen te schuiven. ‘Dames?’ Meester Kas keek op. ‘Laatste waarschuwing.’

Saartje trok haar hand terug en boog zich over haar werk. Echt concentreren kon ze zich niet. Steeds zag ze de kusbeweging van Janine weer voor zich. Ze kon nu niet meer terug. Haar vriendinnen hadden haar glimlach vast opgevat als bevestiging. Ze dachten nu natuurlijk alle drie dat ze een vriendje had. Saartje keek op. De klok aan de muur gaf haar nog een uur. Een uur om haar verhaal geloofwaardig te maken.

Straks in de pauze zou ze haar vriendinnen moeten overtuigen van haar nieuwe vlam. Ze moest een goed verhaal bedenken. Saartje beet op haar pen. Als ze dan toch aan het verzinnen sloeg, kon ze het beter meteen goed doen. Eens even denken...

Hij moest leuk zijn, knap, slim en vooral heel lief. In gedachten zag ze hem voor zich en ze wist meteen hoe hij moest gaan heten. ‘Jerry,’ fluisterde ze en ze had niet in de gaten dat haar vriendinnen haar met open mond aanstaarden. ‘Dus hij heet Jerry?’ Valerie liep naast Saartje de klas uit. Janine en Nikki volgden.

‘Hoe weet jij dat nou?’ Saartje was stomverbaasd toen ze de naam hoorde die ze net verzonden had.

‘Kennen we hem?’ Janine opende de buitendeur en de meiden liepen met de stroom kinderen mee naar buiten.

Saartje gebaarde dat ze haar moesten volgen en liep naar de bank bij de grote boom, achter op het schoolplein.

‘Nou, vertel op!’ zei Valerie. ‘Wie is Jerry?’

‘En heb je die ring van hem?’ vulde Janine aan.

Saartje haalde diep adem. ‘Jullie kennen hem niet,’

begon ze haar verhaal. De nieuwsgierige blikken van haar vriendinnen deden haar goed. Ze stond in het middelpunt van de belangstelling en dat wilde ze zo lang mogelijk zo houden. ‘Hij woont in een andere stad.’

‘Waar?’ vroeg Janine direct.

‘Eh... Haarlem.’ Saartje nam zich voor om niet meer te aarzelen. Haar verhaal moest geloofwaardig zijn. ‘Het is de buurjongen van mijn oma,’ verzong ze. ‘En heel knap.’ Ze sloeg haar handen in elkaar en zuchtte.

‘Heb je een foto van hem?’ vroeg Nikki.

‘Nee!’ Het was eruit voor ze het wist. Saartje had helemaal niet gedacht aan de mogelijkheid dat ze een foto moest kunnen laten zien. Ze kuchte.

‘Nee,’ zei ze toen wat zachter. ‘Maar ik heb geen foto nodig om hem voor me te zien.’ Ze probeerde de aandacht af te leiden door weer heel dromerig te kijken.

‘Zit-ie op Hyves?’ vroeg Nikki, die niet zo snel opgaf. ‘Daar staan dan toch wel foto’s op?’ Saartje schudde haar hoofd.

‘Nee, hij heeft geen computer.’

‘O?’ Drie paar ogen keken haar vragend aan.

‘Jerry woont in een pleeggezin,’ ging Saartje verder. Ze stond verbaasd over haar eigen verzinsels. ‘Hij heeft het daar een beetje moeilijk, snap je?’

‘Nee, niet echt,’ zei Nikki.

‘Jerry heeft geen ouders meer,’ zei Saartje en ze voelde zich steeds verder wegzakken in haar leugens. ‘Hij woont tijdelijk bij dat gezin. Ze geven hem natuurlijk niet zomaar meteen een computer.’

‘Hoe heb je hem leren kennen?’ vroeg Valerie.

‘Door haar oma, suffie,’ zei Janine. ‘Dat zegt ze net.’

‘Nee, dat zegt ze niet,’ antwoordde Nikki. ‘Ze heeft gezegd dat hij naast haar oma woont. Niet hoe ze hem ontmoet heeft...’ Ze keek Saartje aan. ‘... en hoe ze verkering kregen.’

Ze wijst naar de ring aan Saartjes vinger. ‘Hij heeft geen geld, maar kan wel een dure ring betalen?’ Het was duidelijk dat Nikki het niet helemaal geloofde.

‘Deze ring was van zijn moeder,’ verzon Saartje.
‘Zo... dus het is echt aan?’ mompelde Janine. ‘Wat romantisch.’
‘Je hebt ons nooit iets verteld over die Jerry,’ zei Nikki. Ze keek Saartje onderzoekend aan. ‘Ik dacht dat we elkaar alles zouden vertellen?’
‘Doe niet zo nega,’ zei Janine. ‘Het gaat er toch om dat ze verkering hebben?’
Ze keek naar Niels, die met de jongens aan het voetballen was.
‘Het is zo heerlijk om verliefd te zijn, vind je ook niet, Saartje?’
Saartje knikte. ‘Ja, echt wel!’ Ze hief haar hand en liet de ring in het zonlicht schitteren.
‘Hoe oud is-ie?’ vroeg Valerie.
‘Dertien,’ zei Saartje. ‘Net geworden van de week.’ Het liegen ging haar steeds beter af. Nog even en ze geloofde zichzelf.
‘Hebben jullie gezoend?’ Janines ogen straalden.
Saartje keek verlegen. ‘Wat dacht je zelf?’
‘Ja, hou maar op,’ snauwde Nikki. ‘Dat kleffe gedoe hoef ik niet te horen.’
Saartje glimlachte. ‘Nikki heeft gelijk. Ik heb al genoeg verteld.’
Ze keek naar Nikki’s schoenen. ‘Nieuw?’
De meiden waren direct afgeleid en staarden naar Nikki’s nieuwe schoenen. Saartje haalde opgelucht adem.
‘Ja, gisteren gekocht,’ zei Nikki trots. ‘Mijn moeder was in een goede bui.’ Ze straalde. ‘Ik had ze van de week al gezien, maar ik durfde het niet te vragen.
Die gympen die ik vorige maand kreeg waren al zo duur.’
‘Zijn dit echte?’ zei Valerie. ‘Die van die reclame?’
Nikki knikte. ‘Ja, ik ben er echt superblij mee.’
‘Nou, dat kan ik me voorstellen.’ Janine lachte.
‘Zulke schoenen krijg ik van zijn lang zal ze leven niet. Veel te duur.’
Nikki leek zich een beetje verlegen te voelen onder het commentaar.
‘Mijn moeder had een van haar schilderijen verkocht en ik mocht iets uitkiezen wat ik heel graag wilde. Ze vond dat ik ook mee mocht genieten van de meevaller.’
‘Geef mij zo’n moeder,’ mompelde Saartje.

‘Jij hebt van de week dat nieuwe shirt gehad van je ouders,’ reageerde Nikki. ‘Ook niet slecht.’

‘Jawel...’ Saartje zuchtte. ‘Maar dat was meer omdat mijn moeder dat shirt zo leuk vond. De dochter van haar vriendin had het aan op een feestje en toen dacht ze dat het mij ook leuk zou staan.’

‘Dan had ze gelijk,’ zei Janine. ‘Dat shirt is echt te gek! Beter dan dit rokje dat ik zaterdag van mijn broer kreeg.’ Ze trok haar rok recht en bekeek de bonte patronen op de stof. ‘Hij zei dat het helemaal hip was, maar ik moet er nog steeds aan wennen. Wat vinden jullie?’

‘Hebben we al gezegd, toch,’ zei Saartje. ‘Ik vind ’m te gek cool.’

‘Wel handig zo’n oudere broer.’ Valerie keek jaloers naar de nieuwe rok van Janine. Saartje ging verder. ‘Ja, je valt echt op.’

‘Echt?’ Janine keek bedenkelijk. ‘Maar dat wil ik helemaal niet.’

‘Waarom niet?’ Saartje keek verbaasd. ‘Welke meid wil er nu niet opvallen?’

‘Ik!’ zei Janine. ‘Ik heb al verkering en...’

‘Wat is dat nu voor bullshit,’ riep Saartje uit. ‘Dus als je verkering hebt, mag je er niet leuk uitzien?’

‘Dat zei ik niet,’ stamelde Janine, die de heftige reactie van Saartje zo te zien maar vreemd vond. ‘Ik zei...’

‘Kappen!’ riep Nikki. ‘We gaan toch geen ruzie maken over kleding?’

‘Ja,’ zei Valerie. ‘Mee eens.’ Ze boog haar hoofd. ‘Ik ben best jaloers op jullie. Nieuwe schoenen, nieuwe rok, nieuw shirt. Bij mij thuis zit dat er niet in.’ Er viel een stilte. Ze wisten allemaal dat de ouders van Valerie het niet zo breed hadden. Valerie kreeg meestal kleren van oudere nichtjes en kennissen. Wel mooi... maar niet haar eigen keuze en al helemaal niet nieuw. Ze liep altijd een jaar achter met de mode. ‘Die auditie woensdag wordt echt een probleem, meiden,’ ging Valerie verder. ‘Wat moet ik aan?’ Ze keek op. ‘Als ik zo’n shirt had als jij...’ Ze keek naar Saartje. ‘Of schoenen zoals jij...’ Ze keek naar Nikki. ‘Dan zou ik me een stuk beter voelen.’

‘Je mag mijn schoenen wel lenen,’ stelde Nikki voor.

‘Ik heb toch jouw maat niet,’ zei Valerie. ‘Maar evengoed bedankt.’ Ze keek hoopvol naar Saartje, maar

die reageerde niet echt. De boodschap kwam goed over. Op het lenen van haar shirt hoefde Valerie niet te rekenen. Ze zou het shirt maar uitrekken. Valerie glimlachte. ‘Ik kijk wel,’ zei ze. ‘Misschien vind ik nog een leuke combi in mijn eigen klerenkast.’ Ze keek naar Janine. ‘Of heb jij nog een idee? Wij hebben dezelfde maat.’ Janine zat half omgedraaid naar de jongens te kijken die in de verte aan het voetballen waren. ‘Hallo!’ riep Valerie en ze tikte Janine aan. ‘Ik vroeg je wat.’ ‘Huh? Wat?’ Janine keek om. ‘Sorry, ik was even afgeleid.’ ‘Niels!’ stelde Saartje vast. ‘Kun je die jongen nu niet heel even uit je hoofd zetten?’ Janine zuchtte. ‘Dat moet jij toch weten.’ ‘Hoezo?’ ‘Denk jij niet de hele tijd aan Jerry?’ Saartje bloosde. ‘Eh, ja... tuurlijk. Gaat vanzelf, hè?’ ‘Verkering is zo leuk,’ ging Janine verder. ‘Willen jullie geen verkering?’ vroeg ze aan Nikki en Valerie. ‘Voorlopig maar niet,’ mompelde Nikki. ‘Nee,’ zei Valerie. ‘Ik heb het ook veel te druk met mijn audities nu. Er is maar één jongen waar ik een uitzondering voor zou maken... en dat is Mark.’ ‘Die acteur Mark Didam?’ riep Saartje. ‘Die de rol van Freaky Freek speelt in de soap *School op stelten?*’ Valerie knikte. ‘Ja, op hem kan ik echt verliefd worden. Hij is zo... knap en lief. Stel je voor dat ik die rol krijg waarvoor ik nu audities doe. Dan ben ik straks elke dag bij hem in de buurt. Reken maar dat ik er dan werk van ga maken.’ Er rolde een bal onder de bank en Myren kwam aangerend. Hij bukte om de bal te pakken en de meiden tilden hun voeten op. ‘Hé, Myren,’ zei Nikki. ‘Wist je al dat Saartje verkering heeft?’ Myren stond op en liet de bal een keer stuiteren. ‘Nee, echt?’ Hij keek naar Saartje en glimlachte. ‘Fijn voor je. Doei!’ Hij rende weer terug naar de jongens. Saartje keek beledigd. ‘Waarom moest je dat nou zeggen?’ ‘Mocht dat niet dan?’ ‘Jawel, maar...’ Saartje keek naar Valerie en Janine en zo te zien